

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/78/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4114207300
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lýdia Gálisová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:4114207300.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a členiek senátu JUDr. Márie Malíkovej a JUDr. Sone Vackovej v spore žalobcu : L. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom Za N. 4, M., zastúpenom : ADVOKÁT JUDr. Peter Timko, spol. s.r.o., so sídlom Pri parku 8, Maňa (Štefánikova trieda 6, Nitra), IČO : 50 528 874, proti žalovaným: 1.) F. F. (P.), nar. XX.X.XXXX, bytom C. XXXX/ A, I. pri M. 2.) F. F. (mladší), nar. XX.XX.XXXX, bytom F. 1, I. pri M., 3.) D. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. 6, M., 4.) L. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. 260, všetci žalovaní zastúpení : Petruška & partners s.r.o., so sídlom Kupecká 18, Nitra, IČO : 47 254 882, v konaní o zaplatenie sumy 6 404 eur s príslušenstvom, o odvolaniach strán proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 22. marca 2023 pod č. k. 16C/13/2021-456 takto

rozhodol:

I: Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v I. a v II. výroku potvrdzuje.

II: V III. výroku rozsudok súdu prvej inštancie mení tak, že žiadna strana nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

III: Žalovaným v 1. až v 4. rade priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1.1.Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol:

I. Žaloba sa v celom rozsahu zamietla.

II. Žalovaným v 1.) až 4.) rade sa proti žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov prvoinštančného ako aj odvolacieho konania v rozsahu 100%, o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

III. Žalobcovi sa proti žalovaným v 1.) až 4.) rade priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%, o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že žalobca sa domáhal proti žalovanému v 1.) rade zaplatenia sumy 1200 eur s príslušenstvom, proti žalovanému v 2.) rade sumy 1880 eur s príslušenstvom, proti žalovanému v 3.) rade sumy 950 eur s príslušenstvom, proti žalovanému v 4.) rade sumy 950 eur s príslušenstvom, proti žalovanému v 5.) rade sumy 1424 eur s príslušenstvom. V návrhu uviedol, že žalobca poskytol žalovanému v 1.rade peňažné plnenie v celkovej sume 1 200 eur v období medzi 07.04. - 15.04.2012 hotovostný vklad v sume 400 eur, dňa 18.4.2012 v sume 400 eur, dňa 23.04.2012 bezhotovostný prevod v sume 400 eur. Žalovanému v 2. rade poskytol peňažné plnenie v celkovej sumy 1 880 eur vo forme hotovostných vkladov na bankový účet dňa 9.3.2012 v sume 100 eur, dňa 12.3.2012 v sume 700 eur, dňa 12.4.2012 v sume 100 eur, dňa 18.4.2012 v sume 780 eur, dňa 21.04.2012 v sume 200 eur Žalobca poskytol žalovanému v 3.rade peňažné plnenie v celkovej sume 950 eur vo forme hotovostných vkladov na

bankový účet dňa 05.04.2012 v sume 400 eur v období medzi 07.04. - 15.04.2012 hotovostný vklad v sume 550 eur. Žalovanému v 4.rade poskytol peňažné plnenie v celkovej sume 950 eur. Žalovanému v 5. rade poskytol peňažné plnenie v celkovej sume 1424 eur, dňa 07.05.2012 v sume 600 eur dňa 24.07.2012 v sume 824 eur. Peňažné plnenia opísané v bodoch 1. až 5. žaloby boli poskytnuté titulom pôžičky, ktorá bola vo všetkých prípadoch bezúročná.

1.2. Z vykonaného dokazovania zistil, že z účtu žalobcu v ČSOB č.XXXXXXXXXX/XXXX na účet F. F. bola poukázaná suma 400 eur dňa 23.4.2012. Z bankových vkladových potvrdení vyplýva, že žalobca na účet F. F. (žalovaného v 2.) rade) vložil sumu 100 eur dňa 9.3.2012 a dňa 12.3. sumu 700 eur, dňa 12.4. sumu 100 eur, dňa 18.4. sumu 780 eur, dňa 21.4. sumu 200 eur. Na ďalší účet (žalovaného v 4.) rade) vložil sumu 824 eur dňa 24.7.2012. Z výpisu účtu v ČSOB žalovaného v 3/rade vyplýva, že žalobca mu vložil na účet dňa 5.4.2012 sumu 400 eur a dňa 18.4.2012 sumu 600 eur.Z účtu žalobcu v ČSOB č. XXXXXXXXXXXX/XXXX zistil, že v apríli XXXX mu bola zo strany firmy V. K. s.r.o. poukázaná suma 5 375 eur a v mesiaci máj 2012 suma 4 736 eur.Z výpisu pohybov na účte spoločnosti V. K. s.r.o v roku XXXX vyplýva, že žalobca vybral od februára 2012 do novembra 2012 z účtu spol. V. Cargo s.r.o sumu 17 110 eur a vložil sumu 4780eur.

1.3. Na zistený skutkový stav aplikoval ustanovenia § 657 OZ, § 451 ods.2 Občianskeho zákonníka a uviedol, že žalobca v konaní nepreukázal uzavretie pôžičiek so žalovanými. Medzi stranami nebolo sporné poskytnutie finančných prostriedkov a ich výška žalovaným. Sporný zostal dôvod ich poskytnutia. Žalovaní vypočítali v konaní zhodne uviedli, že od žalobcu nežiadali o poskytnutie pôžičky, neboli im poskytnuté pôžičky, peniaze im boli poskytované postupne prostredníctvom prevodu na účet alebo v hotovosti. Okrem žalovanej v 4. rade všetci pracovali ako vodiči spoločnosti V. K., s.r.o. .Peniaze im bolo poskytnuté na tankovanie pohonných hmôt a úhrady mýta. Po zohľadnení výpovedí strán sporu a svedkov dospel k záveru neunesenia dôkazného bremena žalobcu o vzniku záväzkového právneho vzťahu-pôžičky.. Nepreukázal, kedy, kde, s akou lehotou splatnosti mali byť uzavreté zmluvy o pôžičke. Uviedol, že ani po doplnení výpovede svedka I. W. nebolo nič relevantné zistené, nevedel sa vyjadriť k jednotlivým pôžičkám, informácie mal sprostredkované od žalobcu. Ďalej citoval z výpovede svedkyne V. U., U. S., L. F. korešpondujúce s výpoveďami žalovaných.Osobitne k svedkovi U. S. ako jedinému konateľovi spoločnosti V. K., s.r.o., poznamenal, že mal pozitívnu vedomosť o tom, že žalobca poskytoval peniaze na cesty za účelom úhrady PHM, respektíve kúpy mýta, pracoval ako dispečer od roku 2012, mal dispozičné oprávnenie s účtom spol. V. K., s.r.o. F., že v prípade, že nebolo dost finančných prostriedkov na účte spoločnosti, zaslal žalobca peniaze žalovaným zo svojho účtu a potom si ich stiahol z firemného účtu. Nič to však nemení na tom, že žalobca neunesol v tejto časti dôkazné bremeno, pretože v spore o vrátenie požičanej sumy mal bremeno tvrdenia, že so žalovanými dlžníkmi uzavrel zmluvy o pôžičkách, že im poskytol finančné prostriedky a že žalovaní dlh riadne a včas nezaplatili.

1.4. K námietke, že žalovaní dostávali peňažné prostriedky na pohonné hmoty a mýto na svoj osobný účet a nie na živnostenský účet uviedol, že takáto skutočnosť bola dostatočným spôsobom vysvetlená zo strany žalovaného v 2.), 3.), 4.) rade, svedkom U. S., ktorí uviedli, že peňažné prostriedky boli posielané na ich účet a až následne dostali firemné karty, ktoré dostali až od augusta 2012. Pokiaľ vodičom v čase poskytovania finančných prostriedkov zo strany žalobcu boli peniaze zasielané z titulu potreby úhrady mýta a pohonných hmôt (čo bolo v čase od apríla do júla 2012) nemali firemné karty, bolo logické, že im peniaze zasielal žalobca na ich osobný účet. Pokiaľ nemali firemné karty, je prirodzené, že peňažné prostriedky na pohonné hmoty, na mýto museli dostávať iným spôsobom a to buď v hotovosti alebo na svoj účet. Účtovníčka svedkyňa V. U. potvrdila, že žalobca im posielal peňažné prostriedky na PHM a mýto, preto nie možné tvrdiť, že išlo o pôžičkové vzťahy medzi žalobcom a žalovanými. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca neposkytol žalovaným žiadne pôžičky, hoci preukázal presun peňažných prostriedkov na účty žalovaných. Absentovala tu dohoda o prenechaní vecí - peňazí a povinnosti dlžníka ich vrátiť. Žalované sumy žalobca poukazoval zo svojho účtu a nie z účtu spol. V. K. s.r.o. . Z dokazovania však vyplynulo, že disponoval s účtom V. K. s.r.o., preto si tieto peniaze kedykoľvek mohol previesť späť na svoj účet, o čom bola podľa svedka Žifčáka dohoda. Bolo preukázané, že na účet žalobcu v ČSOB mu v apríli 2012 bola zo strany firmy V. K. s.r.o. poukázaná suma 5 375 eur a v mesiaci máj 2012 suma 4 736 eur.

1.5. K návrhu právneho zástupcu žalobcu, že súd môže priznať nárok na titulom bezdôvodného obohatenia, pokiaľ žalobca neunesie dôkazné bremeno v časti poskytnutia peňažných prostriedkov

titulom zmluvy o pôžičke uviedol, že takáto možnosť ani neexistuje. Súd pozná právo, teda vie zistený skutkový stav subsumovať pod príslušné ustanovenie hmotnoprávneho predpisu, ktorým je v uvedenom prípade Občiansky zákonník. Je viazaný žalobným petitom. Musí rešpektovať predmet konania vymedzený žalobným návrhom, čo znamená, že plnenie nemôže priznať ani z iného skutkového základu, než aký bol predmet konania vymedzený v žalobe. Nie je porušením viazanosti súdu petitom, ak súd inak právne kvalifikuje skutok, ktorý bol predmetom konania. Právna kvalifikácia je vždy vecou súdu v zmysle zásady *iura novit curia*, preto právna kvalifikácia nie je obligatórnou náležitosťou žaloby. Strana sporu je však povinná návrhom skutkovo vymedziť uplatnený nárok, teda opísať skutkový dej, z ktorého uplatnený nárok vyvodzuje. Právne posúdenie zistených skutkových okolností a ich podradenie pod určitú právnu normu je práve úlohou súdu (rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 13Cob/95/2019 zo dňa 11.12.2019). Nie je možné, aby žalobca vymedzil žalobný petit skutkovými tvrdeniami o poskytnutí peňažných prostriedkov žalovaným titulom ústnych zmlúv o pôžičkách a v prípade, že nebude vedieť uniesť dôkazné bremeno, zvolí zmenu skutkového vymedzenia petitu tvrdením, že žalovaní musia vrátiť bezdôvodné obohatenie, pretože obdržali peňažné prostriedky. Takéto tvrdenie je zjavne účelové, pretože žalobca si musel byť vedomý neunesenia dôkazného bremena, preto zvolil alternatívnu rétoriku ohľadne možnosti priznania nároku z titulu bezdôvodného obohatenia. Nemohol priznať plnenie z iného skutkového základu, než aký bol predmet konania, pretože by tým nerešpektoval žalobcom vymedzený predmet konania. Nemenne poukázal na svoju argumentáciu vo svojom predošlom rozhodnutí, že bezdôvodné obohatenie by mohlo vzniknúť len na strane U. S. ako konateľa spoločnosti, v prípade, žeby sa so žalobcom finančne nevysporiadal ohľadne finančných prostriedkov, ktoré žalobca použil v prospech jeho spoločnosti, respektíve na výdavky spoločnosti V. K. s.r.o..

1.6. Zamietol návrh na vykonanie dokazovania predložením účtovníctva spoločnosti V. K. s.r.o., pretože dôkaz nie je možné vykonať, povinný subjekt svedok U.I. týmto nedisponuje, nie je povinný účtovníctvo archivovať (archivačná doba bola 5 rokov, toho času 10 rokov, ktorá už uplynula, pretože sa jednalo o účtovníctvo z roku 2012). Použil všetky možné procesné nástroje, aby splnil právne záväzný pokyn dovolacieho súdu, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky, konkrétne uložil predmetnej spoločnosti viackrát poriadkovú pokutu, pretože nespĺnila povinnosť uloženú súdom - predložiť účtovníctvo, predvolal svedka U. S. na informatívny výsluch, uložil mu poriadkovú pokutu, pretože na prvom výsluchu svoju neúčast' neospravedlnil, ani sa výsluchu nezúčastnil. Nariadil predvedenie menovaného, ktorého následne vypočul v pozícii svedka (na podanie vysvetlenia ohľadne účtovníctva), nezistil však, žeby účtovníctvom disponoval. Ďalej zisťoval od Okresného riaditeľstva PZ v Nitre, či sa účtovníctvo nenachádza vo viacerých vyšetrovacích spisoch, pričom väčšina z nich už bola skartovaná, avšak v spise ktorý skartovaný nie je, sa účtovníctvo nenachádzalo. Napriek zjavnej nemožnosti vykonania dôkazu, žalobca zotrval na tom, aby súd tento dôkaz vykonal, pričom však z vyššie uvádzaných dôvodov toto nebolo ani reálne možné.

1.7. K argumentácií Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v uznesení, sp. zn. 4Cdo/7/2021 zo dňa 25.02.2021, ktorá bola vyjadrená v bode 11 poznamenal, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že titul ponechania si finančných prostriedkov žalovanými je celkom pragmatický, a to ponechanie si finančných prostriedkov na úhradu mýta a pohonných hmôt. Žalobca neuniesol v tomto spore dôkazné bremeno preukázania vzniku záväzkového vzťahu titulom zmluvy o pôžičke (konsenzuálna dohoda o prenechaní peňažných prostriedkov), a v súlade s argumentáciou v bodoch 42. až 44. tohto rozsudku ani nebolo možné uvažovať o bezdôvodnom obohatení zo strany žalovaných. Primárne je potrebné konštatovať nepochybnú skutočnosť, že pokiaľ žalobca svoj žalobný nárok skutkovo vymedzil ako ponechanie si peňažných prostriedkov žalovanými titulom pôžičiek, ale chcel priznať plnenie titulom bezdôvodného obohatenia, mal podať žalobu na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovanými, a nie žalobu o vrátenie poskytnutých pôžičiek. Je povinnosťou súdu rešpektovať žalobcom vymedzený predmet konania.

1.8. O trovách konania rozhodol § 255 ods. 1 CSP, § 453 ods. 3 CSP. v súlade s pokynom dovolacieho súdu. Keďže žalovaní v 1.) až 4.) rade boli v konaní plne úspešní, žalobca nedosiahol žiaden materiálne merateľný úspech, priznal žalovaným v 1.) až 4.) rade proti žalobcovi nárok náhradu trov konania prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania v rozsahu 100%. Zároveň v zmysle § 453 ods. 3 CSP rozhodol separátne aj o trovách dovolacieho konania, v ktorom bol úspešný žalobca, pretože na základe ním podaného dovolania, prišlo k zrušeniu pôvodných rozhodnutí súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu, bol v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešný, zatiaľ čo žalovaní v 1.) až 4.) rade neboli úspešní. Preto žalobcovi proti žalovaným v 1.) až 4.)

2.1. Žalobca podal proti rozsudku odvolanie. Odvolanie zdôvodnil ustanovením § 365 ods.1 písm. b),d), e), f), h) CSP. Uviedol, že bolo nesporne preukázané, že peňažné sumy sa presunuli z majetkovej sféry žalobcu do majetkovej sféry žalovaných. Boli to jeho osobné peniaze a niet dôkazu, že sa jednalo o peniaze spoločnosti V. K. s.r.o.. Pre právne posúdenie je irelevantné, či mal dispozičné právo k bankovému účtu firmy a kedy a koľko odtiaľ dostal peňazí. Predmetom konania nie je skúmanie vzťahu medzi ním a spoločnosťou. Sporný zostal medzi stranami titul poskytovania peňazí. Svedok I. W. potvrdil, že šoféri dostávali finančnú hotovosť pred cestou, preto im nemal dôvod súkromne prispievať na pohonné hmoty a mýtné poplatky. Firma nevyplácala načas odmenu šoférom, boli v privátnej núdzi a to bol reálny dôvod na prijatie finančnej výpomoci od neho. Šoféri neboli v pracovnom pomere vo firme V. K. s.r.o. , ale živnostníci. Peniaze im neposielal na ich živnostenské účty , ale na súkromné. Mali tankovacie karty. Ďalej uviedol, že U. S. je nevierohodný, má k nemu antagonistický postoj. Svedkyňa V. U. potvrdila, že nikdy sa šoférske výdavky nefinancovali z nikoho súkromných peňazí , bolo hradené z peňazí spoločnosti.

2.2. Ďalej uviedol, že na pojednávaní konanom dňa 22.03.2023 sa priklonil k eventualite bezdôvodného obohatenia požadovaného nároku. Skutkový stav opísal jednoznačne presunom peňazí z jeho majetkovej sféry do majetkovej sféry žalovaných. Právna kvalifikácia skutkového deja je vecou súdu, nie je obligatórnou náležitosťou žaloby. Pre prípad, že by odvolací súd konštatoval záver o nepreukázaní ústnych pôžičkových zmlúv, namietal nesprávny, nespravodlivý a drakonicky prísny postup súdu k prednesenému eventuálnemu právnomu titulu bezdôvodného obohatenia. Súd nielenže mohol, ale výslovne mal podradiť žalované sumy pod povinnosťou vydania bezdôvodného obohatenia. Na bezdôvodné obohatenie nie je potrebné, aby žalujúca strana preukazovala právny titul, pretože k bezdôvodnému obohateniu sa z povahy veci viaže práve absencia titulu. Nemôže sa dokazovať negatívne vymedzená okolnosť. To znamená, že ak chce žalovaná strana poprieť svoje bezdôvodné obohatenie, musí byť dôkazne aktívna ohľadom preukázania, že existoval právny titul, aby prijaté plnenia nechala vo svojej majetkovej sfére. Žiadny dôkaz žalovaná strana neoznačila a nepredložila. Absentujúce účtovníctvo je na ťarchu žalovaných, v ich záujme bolo preukázať pravdivosť ich obrany. Nedodanie účtovníctva nie je v jeho neprospech, ale v neprospech žalovaných. Napadnutý rozsudok žiadal zmeniť a vyhovieť žalobe, priznať plnú náhradu trov konania.

3. Žalovaní podali odvolanie proti III. výroku rozsudku podľa § 365 ods.1 písm. h). CSP namietajúc neprávne právne posúdenie veci. Nesúhlasili s priznaním nároku na náhradu trov konania žalobcovi v dovolacom konaní, pretože dovolací súd zrušil rozsudok krajského a okresného súdu. Žalobca bol úspešný až v ústavnej sťažnosti na základe nálezu ÚS SR IV. ÚS 443/2020, na základe ktorého prišlo k zrušeniu uznesenie NS SR 4 Cdo/153/2018. V ústavnom konaní mu bola priznaná náhrada trov konania. Preto mu nemôže byť priznaná náhrada trov konania za dovolacie konanie za jeho úspech v dovolacom konaní, pretože v dovolacom konaní nebol úspešný, úspech mal až v konaní pred ústavným súdom, ktorý mu trovy konania priznal. Uznesenie dovolacieho súdu bolo zrušené ústavným súdom.

4.1. Žalovaní podali vyjadrenie k odvolaniu žalobcu. Rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku I. a II. považovali za vecne správny a zákonný. Uviedli, že žalobca uvádzal dôvody odvolania všetky dôvody, ktoré určuje CSP. Uvedené je urobené len pro forma, pretože z odvolania vôbec nie je zrejmé, ktoré dôvody akými skutočnosťami dôvodí. Je zrejmé, že žalobca je nespokojný s rozsudkom, nevie sa stotožniť s akoukoľvek právnou argumentáciou, ktorá je v jeho neprospech a preto napáda rozsudok vo všetkých oblastiach, bez bližšej právnej relevantnej argumentácie.

4.2. K námietke, že súd prvej inštancie vykonal len dôkaz výsluchom svedka I. W." a dôkaz „obstaranie kompletného účtovníctva spoločnosti V. K. s.r.o. za rok XXXX“ nevykonal, poukázali na skutočnosť , že v zmysle zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov /(ďalej len ako „Zákon o účtovníctve“) platnom do 1.1.2018 bola účtovná jednotka povinná uchovávať účtovné doklady len v lehote 5 rokov. Novelou tohto zákona, účinnou po 1.1.2018 vo svojich prechodných ustanoveniach, konkrétne v § 39p ods. 1 Zákona o účtovníctve upravila uchovávanie dokladov, ktorých 5 ročná lehota by uplynula až po 1.1.2018 spôsobom, že „Ustanovenie § 35 ods. 3 písm. b) a c) v znení účinnom od 1. januára 2018 sa použijú aj na uchovávanie účtovných záznamov, pri ktorých ich doba uchovávania začala plynúť pred 1. januárom 2018 a neuplynula do 31.decembra 2017“. Účtovné doklady za rok 2012 bolo potrebné uchovávať do konca roka 2017.Na základe uvedeného je zrejmé, že spoločnosť V. K. s.r.o.

v zmysle zákona o účtovníctve mala povinnosť uchovávať predmetné účtovníctvo len do konca roku 2017. Preto dôvody, prečo v roku 2022, resp. 2023 nedisponuje týmto účtovníctvom boli relevantným a právne akceptovateľným spôsobom vysvetlené.

4.3. Nesúhlasili s argumentáciou žalobcu, že súd napokon rezignoval na získanie tohto dôkazu. Súd prvej inštancie vykonal všetky možné úkony, aby zistil, či dané účtovníctvo ešte existuje. Uvedené spravil jednak výsluchom svedka S., ktorý uviedol, že už ním nedisponuje a aj vysvetlil prečo, a tak isto súd dopytoval policajný zbor, či účtovníctvo nie je súčasťou vyšetrovacích spisov, resp. spisov v archíve. Z dôvodu objektívnosti, ak považoval žalobca postup súdu za nesprávny, resp. vyhodnotil správanie súdu, ako rezignované, mal uviesť, čo by podľa neho mal súd spraviť na zabezpečenie tohto dôkazu. Nemal žiadny iný návrh.

4.4. Názor žalobcu, že účtovníctvo spoločnosti V. K. s.r.o. bol kľúčový dôkaz považovali za jeho snahu zvrátiť argumentáciu vo svoj prospech, avšak ignorovaním podstatných relevantných skutočností. Tento dôkaz (napriek tomu, že bol zo strany súdov vyššej inštancie nariadený, nebol schopný do konania priniesť nič nového, pretože

- žalobca poslal finančné prostriedky na účty žalovaných - t.j. táto operácia sa nemá ako premietnuť do účtovníctva firmy,

- žalovaní si uvedené peniaze zo svojho účtu vybrali a v hotovosti s nimi platili za PHM. t.j. je zrejmé, že pokladničný doklad za nákup PHM následne dali do účtovníctva firmy. Keďže išlo o hotovostnú platbu, v účtovníctve by bolo vidieť iba pokladničný doklad - na nákladovom účte a následne z dôvodu podvojnosti účtovníctva na druhej strane by musela byť zúčtovaná platba v hotovosti. Čiže v účtovníctve je vidieť položku "má dať" a „dal“, t.j. na strane „má dať“, by bolo vidieť zaúčtovanie „spotreby PHM“ (zrejmé účet 501) a na strane MD účet 211 (pokladnica). Tento spôsob účtovania potvrdila svedkyňa p. V. U., svedok p. S.. Z uvedeného je zrejmé, že v účtovníctve sa zúčtovali len pokladničné bloky za nákup PHM a mýta, ktoré boli z druhej strany zúčtované z pokladnice. V prípade účtovného nedostatku na účte pokladnica, prišlo len k jej dotácii. T. j. v účtovníctve uvedené vždy figurujú ako peniaze spoločnosti. Tak isto keď si žalobca vyrovnával uvedené podlžnosti, tak sa to zaúčtovalo ako výdaj z pokladnice, resp. výdaj z bankového účtu. Účtovníctvo pozná aj tzv. účet 261 - t.j. peniaze na ceste, ktorý vykryva obdobie, napr. keď peniaze už boli vybrané z pokladnice, ale ešte nie sú v účtovníctve fyzicky pokladničné doklady. Z uvedeného je zrejmé, že účtovníctvo by dalo iba odpoveď na skutočnosť, či boli zaúčtované pokladničné bloky za PHM a mýto (čo medzi stranami nie je sporné), nie pôvod týchto peňazí - keďže uvedené položky boli zúčtované, ako peniaze na pokladnici a uskutočňovali sa aj vklady a výbery na bankové účty. Nestotožnili s tvrdením žalobcu, že je skutkovo nesporné a dôkazmi preukázané, že peňažné sumy opísané v žalobe sa presunuli z jeho majetkovej sféry do ich majetkovej sféry.

4.5. K námietke žalobcu, že pre právne posúdenie veci je úplne irelevantné, či mal alebo nemal dispozičné právo k bankovému účtu spoločnosti V. K. s.r.o. uviedli, že ich žaloval z dôvodu vrátenia finančných prostriedkov z dôvodu zmluvy o pôžičke. Sám alternatívne uviedol titul bezdôvodného obohatenia. Poukázali a vysvetlili pôvod týchto peňazí, dôvod, prečo im boli poskytnuté. Za účelom preukázania týchto tvrdení, ich procesnej obrany, sa vykonávalo dokazovanie, ktoré tieto tvrdenia dôkazne potvrdili. Preto je nesprávne jeho tvrdenie, že je irelevantné, či mal dispozičné právo k bankovému účtu spoločnosti V. K., s.r.o., alebo nie, pretože to priamo súvisí s ich tvrdeniami o tom, prečo a z akých dôvodov obdržali predmetné finančné čiastky.

4.6. K hodnoteniu výpovede svedkov uviedli, že vierohodnosť svedka S. žalobca namietal a poukazoval na jeho príbuzenský vzťah k žalovaným, jeho nevierohodnosť zakladal na nespokojnosti so súdom. Pri svedkovi W. mu neprekážal príbuzenský vzťah a jeho motivácia k výpovedi. Svedok p. W. nebol prítomný pri uzatváraní údajných pôžičiek, v predmetnom čase pre spoločnosť V. K. s.r.o. nepracoval, nebol spoločníkom tejto firmy. M. sa vyjadril k tomu, v akom vzťahu bola žalovaná v 4. rade so šoférmi, prečo by jej mala byť údajná pôžička poskytnutá. F. informácie mal len sprostredkované od brata. Vypovedal len tie informácie, ktoré mal sprostredkované.

4.7. K odvolacej námietke, že šoféri neboli zamestnanci, ale živnostníci a žalobca peniaze vkladal na ich osobné účty a nie živnostenské a mali tankovacie karty, uviedli, že sa peniaze posielali na osobné účty bolo čisto praktické, pretože keby išli na účty živnostenské, tak by sa jednalo o príjem, ktorý by museli zdaňovať - je zrejmé, že živnostenský účet je účet podnikateľský a vedie sa k nemu účtovníctvo. Pretože nákup PHM bol nákladom spoločnosti V. K. s.r.o., je logické, že uvedené bolo posielané na

súkromné účty. Tak isto (ako aj svedok S.) uviedli, že niekoľko krát dostali peniaze priamo v hotovosti. Všetci jednotne uviedli, že tankovacie karty najprv nemali a dostali ich až neskôr v mesiaci august. Potom už k hotovostným/resp. bezhotovostným platbám za účelom nákupu PHM neprichádzalo.

4.8. K alternatívnemu petitu žalobcu uviedli, že sa s ním súd prvej inštancie siahodlho vysporiadal v ods. 42 a 43 rozsudku. Je to jednoznačný rozdiel v skutkových tvrdeniach, keď žalobca žaluje vrátenie finančných prostriedkov z dôvodu zmluvy o pôžičke alebo z dôvodu bezdôvodného obohatenia. Napriek tomu, že jednoznačne určili, prečo a z akého titulu uvedené peniaze od žalobcu dostali a ich tvrdenia potvrdilo aj celé vykonané dokazovanie, najmä výsluch svedka S. a svedkyne U. t.j. keby pristúpili na alternatívu bezdôvodného obohatenia, preukázali, že o bezdôvodné obohatenie nešlo a nemohli sa bezdôvodne obohatiť. Bezdôvodné obohatenie by mohlo vzniknúť jedine na strane spoločnosti V. K. s.r.o., čo žalobca dlhodobo argumentačne ignoruje. Odvolanie žalobcu považovali za nedôvodné a žiadali, aby odvolací súd odvolanie zamietol a vo výroku I. a II. rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, priznal im nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

5. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k názoru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho správny právny záver. Preto napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny vo veci samej a v časti náhrady trov konania v II. výroku potvrdil. Vzhľadom k záveru o vecnej správnosti napadnutého rozsudku ako i jeho dôvodov, odvolací súd nepovažuje za potrebné opakovať tie isté podstatné dôvody, ktoré sú obsiahnuté v napadnutom rozsudku, vrátane citácie ustanovení právnych predpisov vzťahujúcich sa na tento prípad. Odvolanie žalovaných proti III. výroku považoval odvolací súd za dôvodné, v tejto časti napadnutý rozsudok zmenil podľa § 388 CSP.

Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovením § 387 CSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

Ustanovenie § 387 ods. 2 CSP zakotvuje koncepciu zjednodušeného rozhodnutia odvolacieho súdu. Ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie nielen vecne správne rozhodol, ale v odôvodnení sa správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením, nemusí vyhotovovať štandardné rozhodnutie podľa § 220 ods. 2 CSP, ale obmedzí sa len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd zároveň môže doplniť ďalšie dôvody na zdôraznenie správnosti preskúmaného rozhodnutia. Právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako neoddeliteľnej súčasť práva na spravodlivý súdny proces neznamená povinnosť súdu dať odpoveď na všetky argumenty účastníka, ale len na argumenty zásadného významu, t. j. pre vec rozhodujúce.

6. Odvolací súd v zmysle § 380 ods. 1 CSP, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, sa plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, nakoľko bola jeho argumentácia vecne správna, objektívna a v neposlednom rade v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu SR. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa tak hmotnoprávnu, ako aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté

konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvavej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 380 ods. 2 CSP vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ale ktoré nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne. Žalobca zdôvodnil odvolanie ustanovením § 365 ods.1 písm. b),d), e),h) CSP. Jednotlivé ustanovenie odvolacích dôvodov nezdôvodnil. Preto sa nimi odvolací súd nezaoberal. Z obsahu odvolania možno konštatovať namietanie nesprávne zisteného skutkového stavu a nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolací súd, rozhodujúc o odvolaní, súc viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania a skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie, preskúmal v danej veci tak napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, konanie, ktoré mu predchádzalo a tiež dôvody odvolania a skonštatoval, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, jednotlivé dôkazy vyhodnotil a na ich závere vec právne posúdil. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, výpovede svedkov, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalobca sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvého stupňa nestotožňuje, neznamená, že jeho zdôvodnenie nezodpovedá požiadavkám, ktoré na túto časť rozhodnutia kladie vyššie citované zákonné ustanovenie. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobu zamietol.

7. Žalobca sa domáhal nároku titulom vrátenia poskytnutých pôžičiek žalovaným. Súd prvej inštancie žalobu zamietol pre neunesenie dôkazného bremena žalobcu o uzavretí zmlúv o pôžičkách so žalovanými. Žalobca sa potom alternatívne domáhal plnenie z titulu bezdôvodného obohatenia, ku ktorému súd prvej inštancie zaujal, že sa domáhal iného plnenie na základe ním tvrdeného skutkového stavu uzavretia zmlúv o pôžičkách a nemožnosti žalovaných obohatiť sa na úkor žalobcu.

8. Odvolací súd sa plne stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno tvrdenia o poskytnutí pôžičiek žalovaným. Tak, ako uviedol vo svojom prvom potvrdzujúcom rozhodnutí, ani raz neuviedol, kedy a s kým obsahom uzavrel s jednotlivými žalovanými zmluvy o pôžičkách. V žalobe potvrdil, že čas vrátenie nebol dohodnutý a podaná žaloba je jeho výzva na plnenie. Všetci žalovaní od začiatku popreli akýkoľvek právny vzťah so žalobcom, uzavretie zmlúv o pôžičkách. Všetci zhodne potvrdili poskytnutie peňazí na ich účty za účelom nákupu pohonných hmôt a platenie mýta, ktoré následne vyúčtovali firme. Spôsob vyplácania žalovaných potvrdil svedok S., majiteľ firmy. Svedkyňa U. potvrdila, že žalobca disponoval účtom firmy a vedela o poskytovaní finančných prostriedkov žalovaným. Výsluchy žalobcov a svedkov súd prvej inštancie vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP. Správne dospel k záveru o neunesení dôkazného bremena tvrdenia žalobcu - uzavretia zmlúv o pôžičkách. Preto správne žalobu o vrátenie pôžičiek ako nedôvodnú zamietol. Súd prvej inštancie sa v dôvodoch rozhodnutia vypořiadal s dôvodmi zrušujúceho rozhodnutia NS SR, pre ktoré bol zrušené rozhodnutia krajského a okresného súdu. Správne uviedol, že medzi stranami nebolo sporné poukázanie peňazí žalobcu na účty žalovaných. Z dokazovania jednoznačne vyplynulo, že peniaze slúžili na nákup pohonných hmôt a zaplatenie mýta, ktoré museli šoféri zúčtovať. Tento spôsob ich vyplácania bol bežný, kým nedostali tankovacie karty. Z uvedeného dôvodu nemohlo dôjsť na ich strane ku vzniku bezdôvodného obohatenia, ktorého sa alternatívne žalobca domáhal.

9. Žalovaní podali odvolanie proti III. výroku, ktorým boli zaviazaní zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania. Uznesením NS SR pod č.k. 4 Cdo153/2018-244 zo dňa 29.04. 2019 bolo odmietnuté dovolanie žalobcu. Žalovaným bola priznaná náhrada trov dovolacieho konania. Nálezom ústavného súdu IV. ÚS 443/2020-31 bol zrušené uznesenie NS SR 4 Cdo153/2018 zo dňa 29.04.2019 a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Vo veci rozhodoval o dovolaní najvyšší súd dva krát. Žalobca bol v prvom dovolacom konaní neúspešný, v druhom dovolacom konaní úspešný. Odvolací súd preto

zmenil III. výrok rozsudku a žiadnej strane nepriznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania, pretože každá strana bola raz úspešná a neúspešná.

10. O trovách konania odvolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 396 ods. 2 v spojení s § 262, § 255 CSP a úspešným žalovaným v 1. až v 4. rade priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).